

REPUBLIKA HRVATSKA OPĆINSKI

GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU Ulica grada

Vukovara 84

Poslovni broj: P-3774/2023-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji toga suda Ines Gutzmirtl Špehar , kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Nikice Gulina iz Zagreba, Gmajnje 18, OIB: 53906442015, koga zastupa punomoćnica Patricia Đurić, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika Erste & Steiermarkische bank d.d., Jadranski trg 3 A, Rijeka,, OIB: 23057039320, zastupani po punomoćniku Damiru Metelko , odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne, usmene i javne rasprave, održane i zaključene dana 11. rujna 2026.godine, u nazočnosti punomoćnika tužitelja Patricie Đurić i punomoćnika tuženika Antonele Ivanko, odvjetničke vježbenice, dana 26.listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužitelj s tužbenim zahtjevom koji glasi:

„Utvrdjuju se ništetnim i bez pravnog učinka dijelovi odredaba kojima je ugovorena glavnica i plaćanje anuiteta vezano uz švicarski franak (valutna klauzula) sadržani u čl. 2., čl. 7. i čl. 12. Ugovora o kreditu broj 2402006 1031262160/51400607-5102810406 od 19.1.2006. potvrđen od javnog bilježnika Mladena Matoša iz Zagreba pod posl. br. OV-158/2006 dana 1.2.2006. sklopljenog između tužitelja NIKICA GULIN, OIB: 53906442015, Gmajnje 18, Zagreb, kao korisnika kredita, ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., OIB: 23057039320, Jadranski trg 3A, Rijeka, kao kreditora te Josipe Gulin, OIB: 51252198448, Gmajnje 18, Zagreb kao sudužnika.

Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., OIB: 23057039320, Jadranski trg 3A, Rijeka, da tužitelju NIKICA GULIN, OIB: 53906442015, Gmajnje 18, Zagreb, isplati iznos od 9.839,31 EUR sa zateznim kamatama koje teku od dana svake pojedine isplate tuženiku do isplate ukupnog iznosa sukladno čl. 29. st. 2. ZOO za razdoblje od 2.11.2008. do 31.7.2015. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih

poena, od 1.8.2015. do 31.12.2022. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30.12.2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koje teku kako slijedi:

na iznos od 21,37 EUR od dana 2.11.2008. do isplate, na
iznos od 27,21 EUR od dana 2.1.2009. do isplate, na iznos
od 29,59 EUR od dana 2.2.2009. do isplate, na iznos od
32,00 EUR od dana 2.3.2009. do isplate, na iznos od 24,82
EUR od dana 2.4.2009. do isplate, na iznos od 25,37 EUR
od dana 2.5.2009. do isplate, na iznos od 18,23 EUR od
dana 3.6.2009. do isplate, na iznos od 10,73 EUR od dana
4.7.2009. do isplate, na iznos od 11,56 EUR od dana
2.8.2009. do isplate, na iznos od 17,91 EUR od dana
3.9.2009. do isplate, na iznos od 12,20 EUR od dana
6.10.2009. do isplate, na iznos od 12,64 EUR od dana
7.11.2009. do isplate, na iznos od 33,93 EUR od dana
11.2.2010. do isplate, na iznos od 33,93 EUR od dana
11.2.2010. do isplate, na iznos od 33,93 EUR od dana
11.2.2010. do isplate, na iznos od 31,49 EUR od dana
11.3.2010. do isplate, na iznos od 43,09 EUR od dana
13.4.2010. do isplate, na iznos od 43,64 EUR od dana
7.5.2010. do isplate, na iznos od 81,11 EUR od dana
7.7.2010. do isplate, na iznos od 81,47 EUR od dana
24.7.2010. do isplate, na iznos od 97,54 EUR od dana
22.8.2010. do isplate, na iznos od 97,98 EUR od dana
22.9.2010. do isplate, na iznos od 94,44 EUR od dana
16.11.2010. do isplate, na iznos od 122,84 EUR od dana
21.12.2010. do isplate,

na iznos od 122,84 EUR od dana 21.12.2010. do isplate,
na iznos od 117,33 EUR od dana 21.1.2011. do isplate,
na iznos od 122,38 EUR od dana 24.2.2011. do isplate,
na iznos od 125,22 EUR od dana 22.3.2011. do isplate,
na iznos od 145,84 EUR od dana 26.5.2011. do isplate,
na iznos od 145,84 EUR od dana 26.5.2011. do isplate,
na iznos od 150,78 EUR od dana 10.6.2011. do isplate,
na iznos od 147,54 EUR od dana 5.7.2011. do isplate,
na iznos od 206,03 EUR od dana 3.8.2011. do isplate,
na iznos od 221,71 EUR od dana 7.9.2011. do isplate,
na iznos od 143,19 EUR od dana 21.10.2011. do isplate,
na iznos od 146,95 EUR od dana 26.11.2011. do isplate,
na iznos od 143,32 EUR od dana 7.12.2011. do isplate,
na iznos od 165,44 EUR od dana 21.2.2012. do isplate,
na iznos od 165,44 EUR od dana 21.2.2012. do isplate,
na iznos od 160,74 EUR od dana 29.3.2012. do isplate,
na iznos od 163,39 EUR od dana 24.4.2012. do isplate,
na iznos od 165,30 EUR od dana 17.5.2012. do isplate,
na iznos od 166,88 EUR od dana 14.6.2012. do isplate,
na iznos od 162,25 EUR od dana 26.7.2012. do isplate,
na iznos od 154,03 EUR od dana 29.9.2012. do isplate,
na iznos od 154,03 EUR od dana 29.9.2012. do isplate,
na iznos od 161,28 EUR od dana 19.12.2012. do isplate,
na iznos od 161,28 EUR od dana 19.12.2012. do isplate,
na iznos od 161,28 EUR od dana 19.12.2012. do isplate,
na iznos od 163,12 EUR od dana 2.1.2013. do isplate,
na iznos od 154,02 EUR od dana 16.2.2013. do isplate,
na iznos od 158,62 EUR od dana 23.3.2013. do isplate,
na iznos od 161,94 EUR od dana 13.4.2013. do isplate,
na iznos od 145,38 EUR od dana 22.5.2013. do isplate,
na iznos od 146,09 EUR od dana 13.6.2013. do isplate,
na iznos od 140,31 EUR od dana 2.7.2013. do isplate,

na iznos od 145,20 EUR od dana 2.8.2013. do isplate, na iznos od 150,19 EUR od dana 2.9.2013. do isplate, na iznos od 159,38 EUR od dana 2.10.2013. do isplate, na iznos od 154,94 EUR od dana 2.11.2013. do isplate, na iznos od 157,35 EUR od dana 2.12.2013. do isplate, na iznos od 158,99 EUR od dana 2.1.2014. do isplate, na iznos od 139,52 EUR od dana 15.2.2014. do isplate, na iznos od 141,99 EUR od dana 14.3.2014. do isplate, na iznos od 138,56 EUR od dana 18.4.2014. do isplate, na iznos od 134,56 EUR od dana 12.6.2014. do isplate, na iznos od 138,02 EUR od dana 11.7.2014. do isplate, na iznos od 142,55 EUR od dana 13.8.2014. do isplate, na iznos od 144,18 EUR od dana 6.9.2014. do isplate, na iznos od 143,87 EUR od dana 11.10.2014. do isplate, na iznos od 148,32 EUR od dana 7.11.2014. do isplate, na iznos od 149,95 EUR od dana 13.12.2014. do isplate, na iznos od 149,51 EUR od dana 6.1.2015. do isplate, na iznos od 150,38 EUR od dana 20.2.2015. do isplate, na iznos od 150,38 EUR od dana 24.2.2015. do isplate, na iznos od 150,38 EUR od dana 14.3.2015. do isplate, na iznos od 150,38 EUR od dana 3.4.2015. do isplate, na iznos od 150,38 EUR od dana 5.5.2015. do isplate, na iznos od 150,38 EUR od dana 3.6.2015. do isplate, na iznos od 150,38 EUR od dana 2.7.2015. do isplate, na iznos od 150,38 EUR od dana 4.8.2015. do isplate, na iznos od 150,38 EUR od dana 2.9.2015. do isplate, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., OIB: 23057039320, Jadranski trg 3A, Rijeka, da tužitelju NIKICA GULIN, OIB: 53906442015, Gmajnje 18, Zagreb, isplati iznos od 6.108,88 EUR sa zateznim kamatama koje teku od 1.10.2015. do 31.12.2022. po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim

društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30.12.2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., OIB: 23057039320, Jadranski trg 3A, Rijeka da tužitelju NIKICAGULIN, OIB: 53906442015, Gmajnje 18, Zagreb, isplati iznos od 5.017,70 EUR sa zateznim kamatama koje teku od 1.1.2015. do 31.12.2022. po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30.12.2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., OIB: 23057039320, Jadranski trg 3A, Rijeka, da tužitelju NIKICA GULIN, OIB: 53906442015, Gmajnje 18, Zagreb, naknadi troškove parničnog postupka sa zateznim kamatama koje teku od dana donošenja prvostupanjske odluke pa do isplate po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO - koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana. „

II. Utvrđuju se ništetnim i bez pravnog učinka dijelovi odredaba kojima je ugovorena glavnica i plaćanje anuiteta vezano uz švicarski franak (valutna klauzula) sadržani u čl. 2., čl. 7. i čl. 12. Ugovora o kreditu broj 2402006 1031262160/51400607-5102810406 od 19.1.2006. potvrđen od javnog bilježnika Mladena Matoša iz Zagreba pod posl. br. OV-158/2006 dana 1.2.2006. sklopljenog između tužitelja NIKICA GULIN, OIB: 53906442015, Gmajnje 18, Zagreb, kao korisnika kredita, ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., OIB: 23057039320, Jadranski trg 3A, Rijeka, kao kreditora te Josipe Gulin, OIB: 51252198448, Gmajnje 18, Zagreb kao sudužnika.

III. Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., OIB: 23057039320, Jadranski trg 3A, Rijeka, da tužitelju NIKICA GULIN, OIB:

53906442015, Gmajnje 18, Zagreb, isplati iznos od 3.198,79 EUR sa zateznim kamatama koje teku sukladno čl. 29. st. 2. ZOO od dana podnošenja ove tužbe do 29.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30.12.2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

IV. Svaka stranka snosi svoje troškove parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu dana 19. siječnja 2006. godine za kupnju stana, te je tužitelju odobren kredit u visini od 158.978,74 CHF u kunsnoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju banke na dan puštanja kredita u tečaj uz promjenjivu kamatnu stopu prema jednostranoj odluci banke, a koja je u trenutku sklapanja ugovora bila 4,55% godišnje. Tužitelj je sa tuženikom sklopio i aneks ugovora o kreditu dana 11. veljače 2016. godine kojim je promijenjena valuta iz CHF u Eure, a sve temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju. Navodi da je isti prilikom zaključenja ugovora bio prosječni potrošač, nije mogao predvidjeti da će doći do drastične promjene vrijednosti novca, jer u suprotnom ne bi pristao na zaključenje takovog ugovora. Tužitelj tvrdi da banka prilikom zaključenja ugovora nije postupala u dobroj vjeri. Tužitelj se poziva na kolektivnu tužbu obrazloženje Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod brojem Rev-3142/18.

Tužitelj smatra daje došlo konverzijom do djelomičnog obeštećenja tužitelja, ali ne u potpunosti. Tužitelj tvrdi da je ostala razlika na koju isti ima pravo. Ovom tužbom tužitelj zahtjeva povrat stečenog bez osnove i odnosu na tuženika, predlaže utvrditi ništetnost, predlaže provesti financijsko vještačenje na sve te okolnosti te postavlja konačni tužbeni zahtjev u podnesku od 6. studenog 2025. godine uz naknadu parničnoga troška.

2. Tuženi u odgovoru na tužbu osporava osnov i visinu, stavlja prigovor potrošača i zastare potraživanja, prigovara tijeku kamata te predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška.

3. Sud je proveo dokaze je u tijeku dokaznog postupka proveo dokaz uvida u Ugovor o kreditu, Aneks Ugovora o kreditu, izvršen je uvid u otplatni plan, pregled prometa po kreditu, izračun konverzije, saslušan je tužitelj, provedeno je financijsko vještačenje po vještaku Darku Prpiću iz Darfin d.o.o.

4. Druge dokaze sud nije provodio, jer se provođenje drugih dokaza nije ukazalo potrebitim za donošenje odluke u smislu čl. 8. ZPP-a.

5. Među strankama nije prijeporno:

- daje tuženik, kao kreditor, s tužiteljem, kao korisnikom kredita, sklopio Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160 dana 19. lipnja 2006. po kojem je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje iznos od 158.078,74 CHF u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju Banke, na dan isplate kredita, - da je rok otplate kredita je određen na 288 mjeseci, radi kupnje stana
- da su stranke sklopile Aneks Ugovoru o kreditu 11. veljače 2016. po kojem su provele postupak konverzije iz kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

6. Prijeporno je:

- status potrošača tužiteljice,
- jesu li odredbe navedenog Ugovora o kreditu 2402006-1031262160 dana 19. siječnja 2006. koje visinu mjesečnog anuiteta u kunskoj protuvrijednosti CHF, ništetne, pa posljedično tomu,
- je li tužitelj preplatio svoje dugovanje po Ugovoru o kreditu do sklapanja aneksa Ugovoru o kreditu od 11. veljače 2016.,
- osnovanost i visina tužbenog zahtjeva,
- zastara tražbine tužitelja.

7. Na pravni odnos stranaka se primjenjuju odredbe čl. 81., 82., 85., 86. i 87., te 89. i 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br.96/2003), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, a prilikom ocjene poštenosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi treba primijeniti čl. 5. Direktive 93/13/EEZ.

8. Tužitelj u iskazu navodi da je htio kupiti stan za svoju obitelj. Mogao je jedino podići kredit kod tuženika obzirom na primanja i njegovog poslodavca. Mogao je podići kredit jedino u CHF. Radio je kao vaterpolo trener.. Morao je otvoriti tekući račun kod tuženika .Morao je ugovoriti i životno osiguranje da bi 2006. konačno podigao kredit .Ugovor je pročitao. U tom trenutku nije imao nikakvih nejasnoća. Rata kredita bila mu je oko 3.700,00 kn. Nakon 5-6- godina rata kredita je počela rasti te mu je rata kredita bila 4.000,00, 5.000,00-6.000,00 kn .Čak je u jednom trenutku rata kredita bila 7.000,00 kn. Nitko ga nije upozorio da bi CHF mogao tako rasti. Nakon nekog vremena obratili su se banci da bi sklopili Aneks Ugovora o kreditu (konverzija). I danas živi u tom stanu. Sada mu je rata 500-600 €. Kredit je otplaćen. Dobili su otplatni plan. Sve je dobio unaprijed sastavljeno, ništa nije mogao mijenjati niti pregovarati. Nije bio svjestan da bi mjesečna rata kredita mogla varirati tj. biti veća odnosno manja.

9. Sud prihvaća iskaz tužitelja jer je logičan i uvjerljiv te podudaran dokumentaciji u spisu. Slijedom navedenog je jasno da je tužitelj bio prosječan potrošač u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, jer je fizička osoba i sklapala je pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti

poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, uzevši u obzir namjenu ovog Ugovora, a tuženik je bio dužan dokazati suprotno, što nije učinio. Zahtjev transparentnosti određuje da prosječan potrošač, koji je uobičajeno obaviješten i postupi s dužnom pažnjom i razboritošću, može shvatiti konkretno funkcioniranje ugovorne odredbe i samim time na osnovi preciznih i razumljivih kriterija procijeniti potencijalno značajne ekonomske posljedice koje bi ta odredba mogla imati na njegove obveze, što je u konkretnom slučaju izostalo, jer tuženik uopće nije objasnio tužitelju, kao ni njezinom pravnom predniku, što znači ugovaranje valute CHF, kao i rizike koje ona preuzima na sebe.

10. Među strankama nije prijeporno ni da je, sukladno čl. 502. a ZPP, vođen sudski postupak radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača - korisnika kredita protiv više banaka, među ostalim i tuženika, pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, u kojem je sud donio presudu 4. srpnja 2013. posl.br. P-1401/2012, kojom je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima te koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe, tako da je ugovorena valutna klauzula kojom je glavnica vezana uz valutu CHF, a da prije zaključenja ugovora nije potrošače informirao o svim bitnim parametrima za donošenje odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, te je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o potrošačkim kreditima i koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na neizvjesnosti iznosa glavnice koju je potrošač u obvezi vratiti te jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP/03), ovo u razdoblju do 6. kolovoza 2007., i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007., pa nadalje, protivno odredbama članaka 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i dalje: ZZP/07), te suprotno odredbama u pojedinom razdoblju važećeg Zakona o obveznim odnosima.

11. Glede povrede kolektivnih interesa i prava potrošača vezano za ugovorenu valutnu klauzulu kojom je glavnica vezana uz valutu CHF, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, dalje u tekstu VTSRH, presudom posl.br. PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. preinačio prvostupanjsku presudu i odbio ovaj dio tužbenog zahtjeva, te je Vrhovni sud Republike Hrvatske, dalje u tekstu VSRH, odlukom broj RevT-249/14-2 od 9. travnja 2015. potvrdio presudu VTSRH o odbijanju ovog dijela tužbenog zahtjeva.

12. Međutim, Ustavni sud Republike Hrvatske je odlukom broj U-III-2521/2015, U-II-2536/2015, U-11-2547/2015, U-I I I-2565/2015, U-I I I-2603/2015, U-I I I-2604/2015 i U

li I-2605/2015 od 13. prosinca 2016. ukinuo presudu VSRH kojom je odbijen zahtjev usmjeren na utvrđenje da su povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutnu klauzulu, nakon čega je VSRH rješenjem broj Revt-575/2016-5 od 3. listopada 2017. ukinuo presudu VTSRH posl.br. PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača vezano za ugovorenu valutnu klauzulu u CHF, te je potom VTSRH 14. lipnja 2018. donio presudu posl.br. PŽ-6632/2017, kojom je odbijena u tom dijelu, između ostalih, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br.P1401/2012 od 4. srpnja 2013.

13. VSRH je presudom posl. br. Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. potvrdio presudu VTSRH posl.br.PŽ-6632/2017 i u dijelu kojim je utvrđena povreda kolektivnih interesa i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutu CHF uz koju je vezana glavnica.

14. Dakle, pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača, korisnika kredita odlučeno je da je tuženik u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. (u kojem razdoblju je sklopljen i Ugovor koji je predmet ovog postupka) povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima tuženika, a da pritom tuženik potrošače nije u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima, kao i metodi izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, te je odlučeno i da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula u valuti CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora, tuženik, kao trgovac, i korisnici kredita, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali o pojedinim ugovornim odredbama, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, odnosno svim rizicima takvog pravnog posla, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na neizvjesnosti iznosa glavnice kredita kojeg je potrošač kao dužnik imao obvezu vratiti banci.

15. Sukladno članku 502.c ZPP, ovaj sud je vezan za utvrđenja iz navedenog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je u ugovorima o kreditu sklopljenima od strane tuženika kao kreditora, u razdoblju kada je sklopljen i prijeporni Ugovor, ništetna odredba o valutnoj klauzuli vezanoj uz valutu CHF, neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj, odnosno apstraktnoj razini, s tim da je tuženik u ovom postupku mogao dokazivati da je u konkretnom slučaju bilo pregovaranja oko spornih ugovornih odredbi, te da su tužitelj, kao i njegov pravni prednik, bili upozoreni na sve rizike predmetnog pravnog posla, odnosno da su im objašnjeni rizici koje preuzimaju na sebe ugovaranjem valutne klauzule u CHF.

16. Tuženik u ovom postupku tvrdio daje tužitelj bio na valjan način informirani o rizicima ugovaranja kredita s valutnom klauzulom vezanom uz valutu CHF i

moogućim promjenama iznosa anuiteta uslijed promjene kamatne stope i tečaja.

17. Iz navedenog slijedi da su odredbe konkretnog Ugovora o kreditu koji su sklopile stranke, u dijelu u kojem je obveza vezana za valutu CHF nepoštene i kao takve ništetne. Odredbom čl. 324. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23), dalje u tekstu ZOO, propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora u cijelosti, ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora, ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, ali će ugovor ostati valjan, čak iako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora, u slučaju kada je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

18. U odnosu na istaknuti prigovor zastare ističe se da je VSRH u svojoj presudi poslovni broj Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. izrazio stajalište da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnog interesa potrošača dolazi do prekida zastare primjenom odredbe čl. 241. ZOO, te zastara pojedinačnih zahtjeva ove vrste počinje teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke u povodu te tužbe. Kondikcijski zahtjev zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina pa je tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača koja je podnesena 4. travnja 2012., prije isteka petogodišnjeg zastarnog roka prekinula je zastarijevanje. Presuda u kolektivnom sporu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu u CHF je postala pravomoćna 14. lipnja 2018. Individualnu tužbu je tužitelj u ovom predmetu podnio 18. svibnja 2023. godine, dakle prije isteka petogodišnjeg zastarnog roka za individualne restitucijske zahtjeve koji počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača i koji je istekao 14. lipnja 2023., slijedom čega istaknuti prigovor zastare nije osnovan.

19. Sklapanjem Aneksa Ugovoru, neravnoteža u pravima i obvezama otklonjena za buduće razdoblje, jer je istim Dodatkom Ugovor konvertiran u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR, što, međutim, ne znači da je tužitelj, iako mu je priznata preplata tom prilikom, uistinu i obeštećen kao da ništetnih ugovornih odredbi nije bilo, odnosno, ne znači da je u potpunosti dovedena u pravni položaj u kojem bi bio da u predmetnom Ugovoru nije bilo nepoštenih i ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli. Naime, o pitanju postojanja pravnog interesa za pokretanje i vođenje parnica u kojima tužitelj ističe ništetnost ili traži utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi ugovora o kreditu zaključenog u valuti CHF, a u slučajevima kada su stranke zaključile Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita, već se je izjasnio i VSRH u svojoj odluci od 12. veljače 2019. donesenoj u predmetu posl. br. Rev-2868/2018 povodom izvanredne revizije, u kojoj je postavljeno pitanje gubi li sklapanjem dodatka ugovora o kreditu korisnik kredita pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

20. Na tako izričito postavljeno pravno pitanje, navedeni sud je izrazio stav da sama činjenica da su stranke sklopile dodatak ugovoru o kreditu na temelju ZID ZPK/15, kojim je izvršena konverzija kredita u valuti CHF u kredit uz valutnu klauzulu

u valuti EUR, a kojim su u prethodno zaključenom ugovoru o kreditu izmijenili odredbe glede valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene

glavnice kredita, i kojim su postigle sporazum o raspolaganju preplatom, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu u valuti CHF nistetne. Ovo stoga što korisnik kredita i nadalje tvrdi da mu nije u cijelosti podmiren dug, odnosno da provedbom konverzije nije u potpunosti obeštećen glede posljedica koje su proizvele nistetne ugovorne odredbe, slijedom čega i postavlja kondemnatorni zahtjev za isplatu, pri čemu treba imati u vidu i to da ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla, kao i da ništetan ugovor ne postaje valjan ni kada uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 326. st. 1. ZOO), osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326. st. 2. ZOO. Isto stajalište je taj sud izrazio i u kasnije donesenoj odluci posl. br. Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020.

21. Po utvrđenju ovoga suda, tužitelj, neovisno o zaključenom sporazumu o konverziji dana, ima pravni interes za pokretanje predmetne parnice, odnosno ovlaštena je u istoj pozivati se na ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, odnosno tražiti utvrđenje njihove ništetnosti, kako bi na temelju toga ostvarila zaštitu

povrijeđenih prava za koja smatra da joj pripadaju, odnosno kako bi ostvarila pravo na obeštećenje zbog primjene tih ništetnih odredbi, a takav zaključak je u skladu i s pravnim shvaćanjem izraženim i u odluci Suda EU, donesenoj 14. ožujka 2019. godine u predmetu C-118/17 (Dunai protiv Erste bank Hungary), prema kojem shvaćanju odredbu čl. 6. st. 1. Direktive 93/13/EEZ o nepoštenim ugovornim

odredbama uvijek treba tumačiti na način da nepoštene ugovorne odredbe nisu obvezujuće za potrošače, i to kao da nikada nisu postojale, tako da ne mogu imati učinak u odnosu na potrošača, sve to s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedena odredba ne bi postojala. Stoga u situaciji kada su nepoštene ugovorne odredbe izmijenjene ili zamijenjene drugim odredbama s ciljem kako bi se neki ugovor održao na snazi, i to ne samo onda kada do toga dođe izravnom intervencijom zakonodavca, već i onda kada do toga dođe intervencijom ugovornih strana izvršenom temeljem neke

zakonske odredbe, kao što je to ovdje slučaj, to nikako ne može imati za posljedicu smanjenje zajamčene pravne zaštite potrošača, što znači da potrošač u svakoj situaciji, pa tako i u konkretnom slučaju tužiteljica, mora imati mogućnost uspostave, činjenično i pravno, one situacije u kojoj bi se nalazila da takva nepoštena odredba nije postojala, a osobito mora imati mogućnost ostvarivanja povrata koristi koju je trgovac neopravdano stekao na njezinu štetu temeljem nepoštene i nistetne ugovorne odredbe.

22. Konverzija kredita u valuti CHF, onako kako je uređena navedenim Zakonom odnosi se isključivo na ugovorne obveze proizašle iz ugovora o kreditu, i niti jedna odredba Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15, dalje ZID ZPK) ne širi primjenu konverzije na

izvanugovorne odnose stranaka, kao što su restitucijski zahtjevi (stečeno bez osnove) temeljem ništetnih ugovornih odredbi. Konačno, treba imati u vidu i to da se tužiteljica niti jednom odredbom sklopljenog Dodatka Ugovoru ne odriče prava zahtijevati potpuno obeštećenje temeljem ništetnih ugovornih odredbi ugovora o kreditu u valuti CHF. Iz sadržaja Dodatka Ugovora o kreditu na temelju kojeg je

provedena konverzija ne proizlazi da bi tužiteljica pristala slobodnom voljom, niti daje sporazumno s tuženikom, kako to tvrdi tuženik, pristala da se iznosi uplaćeni s osnove nišetne odredbe Ugovora o kreditu kojima je bila regulirana valutna klauzula uračuna u Izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF od 30. rujna 2015., niti je tuženik na kojem je teret dokaza takvu činjenicu dokazao, niti je predložio provođenje dokaza na takvu okolnost. Nadalje tuženik nije dokazao niti je predložio provođenje dokaza na okolnost utvrđivanja da bi se tužitelj odrekao svojih prava da ostvaruje pravo na povrat uplaćenih iznosa s osnove nišetne odredbe ugovora o kreditu tj. valutne klauzule za koju ugovornu odredbu je utvrđeno odlukama VTSRH i VSRH da je nišetna, niti je to utvrđeno njegovim iskazom, kojim dokazuje da ga je potpisao, jer nije imao izbora zbog povećanog iznosa mjesečnih anuiteta zbog rasta tečaja CHF. Ujedno se ističe kako čl. 19.c točka 4. ZID ZPK nije propisano da bi se uplate s osnova nišetnih ugovornih odredbi prilikom konverzije uračunavale u iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih obroka odnosno anuiteta u CHF i kunama s valutnom klauzulom u CHF (čl. 19. c. točka 4. ZID ZPK). U konačnici prema odredbi čl. 19.c. ZID ZPK točkom 1.-3. zakonodavac je propisao kako se konverzija provodi na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita (točka 1.), dočim u točki 2. čl. 19. c. ZID ZPK zakonodavac propisuje da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu te u točki 3. čl. 19.c. ZID ZPK propisano je da početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom.

23. Zaključno, s obzirom na nišetnost navedenih odredbi, tuženik ne bi imao pravo na naplatu svog potraživanja na temelju istih, odnosno, sukladno čl. 323. ZOO, bio bi dužan vratiti tužiteljici sve što je primio po osnovama koje su utvrđene nišetnim. Nadalje, i člankom 1111. ZOO, koji uređuje institut stjecanja bez osnove, propisano je da je stjecatelj dužan vratiti dio imovine druge osobe koji je prešao u njegovu imovinu, odnosno naknaditi vrijednost postignute koristi, ako taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu. Pritom je za istaknuti da se tužiteljica može pozivati na utvrđenja iz presude donesene u postupku povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, iako ne potražuje naknadu štete, jer pravilnim tumačenjem odredbe članka 502. c ZPP, proizlazi da taj termin podrazumijeva sve vrste, odnosno oblike kompenzacija koje potrošač postavlja prema trgovcu, a ne samo zahtjeve za naknadu štete, jer ona tvrdi da provedenom konverzijom nije u potpunosti obeštećena.

24. Sud je imao u vidu i presudu Suda Europske unije C-118/17 od 14. ožujka 2019. u kojoj je izraženo stajalište kako činjenica da su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene nepoštenim i ništavim te zamijenjene novim odredbama da bi se održao postojeći ugovor na snazi ne može imati za učinak smanjenje zaštite zajamčene potrošačima, kao i stajalište Suda Europske unije u odluci broj C-452/18 od 9. srpnja 2020. u kojoj se navodi „...da članak 6.stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da mu se ne protivi mogućnost da odredba

ugovora koji su sklopili prodavatelj robe ili pružatelj usluga i potrošač, a za koju se u sudskom postupku može utvrditi da je nepoštena, valjano bude predmet ugovora o obnovi između tog prodavatelja robe ili pružatelje usluga i tog potrošača, kojim se potonji odriče učinka do kojih bi dovelo proglašavanje te odredbe nepoštenom pod uvjetom da to odricanje rezultat je slobodnog i informiranog pristanka potrošača...". Nadalje se navodi „Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 u vezi s točkom 1. Pod točkom (q) njezina Priloga, kao njezin članak 6. stavak 1. treba tumačiti na način da odredba sadržana u ugovoru koji su sklopili prodavatelj robe ili pružatelj usluga i potrošač kako bi razriješili postojeći spor, a kojom se potrošač odriče isticanja pred nacionalnim sudom zahtjeva koje bi mogao istaknuti da nema te odredbe, može se smatrati „nepoštenom“, osobito ako navedeni potrošač nije mogao raspolagati relevantnim informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz te odredbe proizlaze;.."

25. Sud je imao u vidu i odluku VSRH poslovni broj Rev-586/2019-14 od 21. prosinca 2022., Rev-637/2019-2 od 15. studenog 2022., kao i Rev 1096/2022-2 i Rev-925/2023 od 8. travnja 2025.

26. Kako je prethodno navedeno, imajući u vidu sadržaj Aneksa Ugovora o kreditu koji su sklopili tužitelj i tuženik te odredbe čl. 19.c. ZID ZPK, kao i stajališta Europskog suda pravde i VSRH izraženo u odluci poslovni broj Rev- 18/2018 i Rev-1096/2022, po utvrđenju ovoga suda, tužiteljica osnovano zahtijeva povrat preplaćenih iznosa. Kao što je prethodno navedeno i obrazloženo, tuženik, na kojem je teret dokaza, nije dokazao u tijeku ovog postupka, niti je dostavio dokaz, da bi se tužitelj odrekao svojeg prava na sudsku zaštitu u smislu da zahtijeva povrat pretplaćenih iznosa koji su predmet ovog spora, niti je dokazao da bi tužitelju predočio i informirao ga o ekonomskim posljedicama koje za njega nastaju u smislu da će obuhvatiti izračunom sve uplaćene iznose, pa i one koje je tužitelj uplatio na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu u postupku konverzije.

27. Prema mjerodavnoj praksi Europskog suda pravde u predmetu C-186/16 navodi se da kod obveza banaka prema korisnicima kredita nije dovoljno da je odredba jasna i razumljivo sastavljena već je nužno potrošaču ponuditi dovoljno informacija kako bi mogli donijeti razborite odluke, a koje informacije tuženik nije pružio tužitelju niti je tuženik dokazao da bi mu pružio dovoljno informacija kako bi mogao shvatiti ekonomske posljedice svoje odluke. Nije sporno daje tuženik proveo konverziju kako je to propisano ZID ZPK, a u ovom konkretnom slučaju imajući u vidu navedena stajališta, tuženik, na kojem je teret dokaza, nije dokazao da bi tužiteljicu informirao kako uplaćene iznose s osnove ništetnih odredbi Ugovora o kreditu će uračunavati u otplatu mjesečnih anuiteta („namirenje budućih anuiteta") za kredit u valuti EUR koji su izračunati u otplatnom planu (simulirani otplatni plan) sve do 30. rujna 2015., niti da bi o istome postigao sporazum s tužiteljicom. Na okolnost visine tražbine tužitelja i tijeka kamata, s obzirom na postavljen tužbeni zahtjev provedeno je financijsko vještačenje po Darku Prpiću iz Darfin d.o.o. stalnom sudskom vještaku.

28. Iz njegova nalaza i mišljenja proizlazi da ukupno razlika s osnova valutne klauzule između anuitet prema obračunu banke po srednjem tečaju tuženika važećem na dan plaćanja u odnosu na anuitete prema obračunu banke po srednjem

tečaju tuženika važećem na dan isplate kredita, za sve anuitete za koje je nalazom utvrđen više plaćen iznos, iznosi 9.839,31 €. Ukupna razlika s osnova valutne

klausule između anuiteta prema obračunu banke po srednjem tečaju tuženika važećem na dan plaćanja u odnosu na anuitete prema obračunu banke po srednjem tečaju tuženika važećem na dan isplate kredita, za sve anuitete za koje nalazom je utvrđen manje plaćeni iznos od 591,32 €. Ukupne zatezne kamate na više plaćene razlike između anuiteta s osnova valutne klauzule do dana 30. rujna 2015. godine iznose 3.198,79 €. Vještak navodi da je provedena konverzija sukladno zakonskim odredbama. Ukupna razlika iznosa preostale glavnice prema obračunu banke

primjenom tečaja na dan plaćanja i primjenom tečaja na dan isplate, umanjena za razliku glavnice iz konverzije iznosi 6.108,88 €. Prema izračunu konverzije kredita na dan 30.9.2015. utvrđen je manje plaćeni iznos od 5.017,70 €. Prema nalazu i mišljenju obračunate zatezne kamate na više plaćane razlike u anuitetima s osnove primjene valutne klauzule 3.198,79 €. Više plaćene razlike u anuitetima s osnove primjene valutne klauzule ukupno iznosi 9.839,31 €. Manjak utvrđen konverzijom iznosi 5.017,70 €. Ukupna razlika za zatezne kamate i više plaćene razlike po anuitetima uvećane za manjak utvrđen konverzijom iznosi 18.055,80 €. Ukoliko bi uzeli i razliku preostale glavnice po konverziji u iznosu od 6.108,88 € sveukupna razlika bi iznosila 24.164,68 €. Ukupno više plaćene razlike u anuitetima uvećane za manjak utvrđen konverzijom iznosi 14.857,01 €. Ukoliko bi u obzir uzeli razliku preostale glavnice po konverziji u iznosu od 6.108,88 € sveukupna razlika iznosila bi 20.965,89€.

29. Na nalaz i mišljenje stranke nisu imale primjedbi pa je sud u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka jer je detaljno obrazložen, stručan izrađen na temelju cjelokupne relevantne dokumentacije

30. Kako je prihvaćen nalaz i mišljenje vještaka, to je usvojen tužbeni zahtjev djelomično tužitelju i to u točki II. i III. u dijelu koji se odnosi na ništetnost i bez pravnog osnova dijelovi odredaba kojima je ugovorena glavnica i plaćanje anuiteta vezano uz CHF sadržani u čl. 2., čl. 7., i čl. 12 Ugovora o kreditu od 19. siječnja 2006. sklopljenog između stranaka, te je tužitelju dosuđen traženi iznos od 3.198,79 € s osnova ukupnih zateznih kamata na više plaćene razlike između anuiteta s osnove valutne klauzule do dana 30. rujna 2015. godine.

31. Budući da je razlog ništetnosti prijepornih ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo njihova nepoštenost, tužitelju je uz primjenu odredbe članka 1115. ZOO-a dosuđena zatezna kamata na dosuđeni iznos tekućim od podnošenja tužbe temeljem iste odredbe čl. 29. ZOO-a i čl. 1. Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22).

32. Sud je odbio tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj zahtijeva isplatu razlike s osnova valutne klauzule između anuiteta prema obračunu banke po srednjem tečaju tuženika važećem na dan plaćanja u odnosu na anuitete prema obračunu banke po srednjem tečaju tuženika važećem na dan isplate kredita, za sve anuitete za koje je nalazom utvrđen više plaćen iznos od 9.839,31 €. Također je odbijen s ukupnom razlikom iznosa preostale glavnice prema obračunu banke primjenom tečaja na dan plaćanja i primjenom tečaja na dan isplate, umanjena za razliku glavnice iz konverzije iznos od 6.108,88 €, te za manjak utvrđen konverzijom u iznosu od 5.017,70 €.

34. Sud je odbio tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj zahtijeva isplatu razlike s

osnova valutne klauzule između anuiteta prema obračunu banke po srednjem tečaju tuženika važećem na dan plaćanja u odnosu na anuitete prema obračunu banke po srednjem tečaju tuženika važećem na dan isplate kredita, za sve anuitete za koje je nalazom utvrđen više plaćen iznos od 9.839,31 €. Također je odbijen s ukupnom razlikom iznosa preostale glavnice prema obračunu banke primjenom tečaja na dan plaćanja i primjenom tečaja na dan isplate, umanjena za razliku glavnice iz konverzije iznos od 6.108,88 €, te za manjak utvrđen konverzijom u iznosu od 5.017,70 €.

35. Nije prijeporno da je konverzija provedena sukladno odredbi čl. 19. c ZID ZPK. Tuženik je konvertirao glavicu kredita u CHF u kunsjoj protuvrijednosti u valutu EUR te je potom primijenio na tako konvertiranu glavicu kamate na kredite. Tuženik je razliku preplaćenih iznosa koristio za zatvaranje budućih mjesečnih anuiteta.

36. Prilikom odlučivanja u ovoj pravnoj stvari, a radi se o kreditu koji je konvertiran sud je uzeo u obzir presudu i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske (VSRH) pod brojem Rev- 457/25-21 od 27. svibnja 2026. godine kojim je stav VSRH da tužitelju pripadaju od dana sklapanja Ugovora o kreditu pa do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita 11. veljače 2026. godine zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi o promijenjenoj kamatnoj stopi i deviznoj klauzuli u CHF, što znači na sve one iznose koje je tužitelj plaćao više od početnog tečaja i od početne kamatne stope. Kod toga je također potrebno dodati da tužitelju te zatezne kamate pripadaju u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Aneksom Ugovora o kreditu na temelju ZID ZKP/15.

37. Zbog svega gore navedenog odlučeno je u izreci ove presude u odbijajućem dijelu i u dosuđenom dijelu.

38. Odluka o dosuđenim kamatama temelji se na odredbi čl. 29. Zakona o obveznim odnosima.

39. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154 ZPP -a. Uspjeh tužitelja je 15 %, pa sud može u slučaju kada tužitelj u cijelosti ili djelomično izgubi parnicu, što je ovdje slučaj, pozivanjem tužitelja na pristup sudu kao njegovog konvencijskog prava, primjenjujući odredbu čl. 154. st.4. Zakona o parničnom postupku, odlučiti da svaka stranka snosi svoje troškove postupka (Rev-457/25-21).

U Zagrebu, 26. listopada 2026..

Sutkinja Ines Gutzmirtl

Špehar

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri primjerka u roku 15 dana od dana primitka prijepisa ove presude.

DNA:

-pun. tužitelja -

pun.tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-6c31b**

Kontrolni broj: **0225c-8b955-2387f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

Broj zapisa: **9-3088f-315f3**

Kontrolni broj: **09e2b-01bbe-23284**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.